

CAT

CATALUNYA ESPORTIVA

BÀSQUET · CLUB SEGLE XXI

APUNTANT AL CIM

FOTO: MANEL MONTILLA

MOTOS

**Aleix
Espargaró
puja al podi
del Mundial**

NATACIÓ

**Manhattan,
nou destí
de Miquel
Sunyer**

➔ BÀSQUET

SOMNIS COMPARTITS

➔ **UN GRUP DE 23 NOIES LLUITEN PER ARRIBAR A L'ELIT AMB EL PROGRAMA DEL SEGLE XXI**

Begoña Villarrubia Barcelona

➔ Betty Cebrián, Marina Ferragut, Marta Fernández, Alba Torrens, Cindy Lima o Lucila Pascua són noms de referència en el bàsquet femení. Seria impossible parlar dels darrers èxits del nostre bàsquet sense fer menció a aquestes jugadores, el mirall on es reflecteixen les il·lusions de les nostres promeses. S'ha de dir que totes elles s'han format sota el projecte del Segle XXI, una iniciativa que va néixer ja fa vint anys i que gestionen conjuntament les Federacions Espanyola i Catalana, el Consell Superior d'Esports i la Generalitat de Catalunya.

Aquest projecte té com a objectiu polir aquests diamants en brut per convertir-los en esportistes d'elit, però va més enllà de la vesant merament esportiva, ja que més que formar jugadores vol formar persones. És per això que en aquesta escola s'incideix en gran mesura en l'educació de les noies -d'entre 13 i 18 anys- per tal que compaginin els estudis amb l'esport i, sobretot, per inculcar els valors que els ajudaran a madurar i a saber conduir la seva vida.

“Som una escola de la vida”, assegura Ramon Jordana, director del programa Segle XXI. “Tot això del 'mètode Guardiola' que ara està tan de moda, nosaltres ja fa temps que ho fem. Valors com l'esforç, l'autoexigència i el respecte són els valors que ens identifiquen”. Jordana explica que “no competim contra la resta, sinó contra nosaltres mateixos. Intentem que aquestes noies siguin una mica millors, no les millors”.

I és que l'ideal del Segle XXI no és formar jugadores d'elit -encara que n'hi surtin moltes- sinó formar persones amb principis. Per això conceptes com companyonia, esforç, disciplina o compromís,

Un grup de 23 noies d'entre 13 i 18 anys es preparen a la residència Blume, on compaginen els estudis amb la preparació per esdevenir les millors jugadores de l'estat

FOTO: MANEL MONTILLA

que es faran servir tant en la faceta competitiva com en la personal, conformen l'ànima de l'escola. S'ha de tenir en compte que algunes noies potser no arribaran a l'elit i es quedaran, doncs, a mig camí. I s'ha de fer el possible perquè això no esdevingui una frustració. “Aquí no volem enganyar ningú”, exclama Jordana.

Les 23 noies que conformen aquest projecte viuen i conviuen a la residència Blume d'Esplugues de Llobregat. Allà compaginen llargues sessions d'entrenament (fins a tres vegades al dia) amb les classes d'ESO i Batxillerat. Enguany hi ha dos equips en competició: el sènior, entrenat pel mateix

“Això del 'mètode Guardiola' que ara està tan de moda, ja fa vint anys que ho fem”, diu Jordana

Ramon Jordana i que disputa la Lliga Femenina 2 amb jugadores en edat júnior; i el júnior entrenat per Silvia Font, que disputa la categoria Preferent amb jugadores cadets. La intenció, òbviament, no és guanyar cap Lliga, sinó agafar rodatge. De fet, mantenir la catego-

ria ja es pot considerar un èxit.

Una nova família

Amb només 13 anys, les noies abandonen les seves famílies per embarcar-se en l'aventura de l'esport. No és fàcil deixar enrere una ciutat, uns amics, uns pares i uns germans per una nova família que t'acompanyarà durant els anys més importants de la teva vida. En aquesta acadèmia ho tenen molt present. “Si algú perd els estudis, perd la beca”. Així de rotund s'expressa el director del Segle XXI. “Deixem el 99% de les alumnes amb la selectivitat aprovada. Volem que facin una carrera perquè la vida de l'esportista

dura només entre 10 i 12 anys”.

Com a anècdota, Jordana explica el cas d'una noia que volia estudiar Arquitectura Tècnica. Doncs bé: va agafar un mapa d'Espanya i va posar banderetes a totes les poblacions on hi havia una facultat amb aquesta carrera. Després va mirar quines d'aquestes ciutats tenia un equip de bàsquet i així va compaginar estudis i esport d'elit.

Les Federacions Catalana i Espanyola, a través del programa de Detecció i Perfeccionament, escolleixen cada any les millors promeses. “Agafem les sis o set millors de cada generació”, apunta Jordana. En els últims anys, moltes han acabat creuant l'oceà per anar a

➔ **MOTOCICLISME**

Aleix trenca la maledicció

➔ **El gran dels Espargaró va aconseguir pujar al seu primer podi en el Mundial de velocitat**

RITS

Les plantilles

EQUIP SÈNIOR

NOM	EQUIP DE PROCEDÈNCIA
Sílvia Marceló	JE Terrassa
Elena López Rodríguez	Córdoba
Andrea Vilaró	UB Barça
Júlia Martí	UB Barça
Itziar Llobet	UB Barça
Laura Correa	CDV Valladolid
Ana Carlota Faussurier	CBF San Blas
Yaiza Lázaro	Getxo
Laura Aliaga	CBF San Blas
Núria Talavera	Sant Josep
Irene Garí	Ros Casares
Laura Marín	Helios
Carla Rodríguez	Uni Caja Canarias

Entrenador: Ramon Jordana

EQUIP JÚNIOR

NOM	EQUIP DE PROCEDÈNCIA
Judit Solé	CBF Sarrià
Pilar Navarro	Casablanca
Elisabet López	CB Cornellà
Belen Arrojo	Ramon y Cajal
Betania Simon	Casablanca
Laia Clavero	CB Valls
Carla Romeu	Fundació Joviat
Irene Guijarro	UE Mataró
Yaiza Rodríguez	CB Cornellà
Isabel Martínez-Vara	Canterbury Lions

Entrenadora: Sílvia Font

Elvira González

➔ Aleix Espargaró ha inventat un nou proverbi que a la noranta-quatrena va la vençuda, en el seu cas pujant per fi a un podi. Va començar molt jove al Mundial de velocitat i no sempre ha pogut rodar sobre segur. El 30 de juliol farà 22 anys i ja ha competit en quatre cilindrades. Va estar temporada i mitja a 125cc, dues temporades i mitja a 250cc, una temporada sencera a MotoGP i ara és a Moto2 on finalment al Gran Premi de Catalunya va aconseguir pujar al tercer esglau del podi.

“Estic molt, molt feliç. Segurament ha sigut el dia més feliç de la meua vida. Havia somniat mil vegades aquest dia i finalment ha arribat, i a sobre al Gran Premi de casa. Ha estat un cap de setmana molt bo. En entrenaments gairebé m'enduc la pole i en carrera un podi ha estat genial. Les dues últimes voltes se'm van fer molt llargues tot recordant tota la gent que m'ha ajudat molt, la meua família, Àngel Viladoms i Joan Moreta, el RACC. I quan m'he abraçat al meu germà Pol davant de la grada del meu Fan Club no podia parar de plorar”.

Trencar la maledicció de Montmeló ha estat un alivi per a l'Aleix, que recorda que “cada any a Montmeló sempre acabava plorant perquè se'm trencava la moto. És un circuit que sempre he anat força bé. L'any passat a MotoGP vaig rodar sempre cinquè en entrenaments i en carrera va i caic. Amb l'Aprilia de 250cc també anava ràpid i vaig sortir en carrera i es va trencar el

Aleix ho celebra en el Gran Premi de casa. Va ser tercer en la categoria de Moto2, en la que s'ha estrenat aquest any • FOTOS: P. MORATA/S. ROSA

motor a la volta de reconeixement. I diumenge al matí quan vaig veure que plovia no volia aixecar-me del llit. Però per sort va sortir el sol per a mi”.

El gran dels Espargaró és conscient que “ara comença un camí difícil, però segurament més bonic que el que he tingut fins ara. Tant de bo pugui complir ara el meu segon somni que és guanyar i estar al podi amb el meu germà Pol. El tercer somni és lluitar pel campionat, així que continuaré esforçant-me”.

L'Aleix va baixar aquest any de MotoGP amb l'objectiu de poder lluitar pel campionat de Moto2 i ho fa dins d'una

de les estructures més potents, Pons HP 40 del Sito Pons. Té un dels tècnics més qualificats del pit-lane, Santi Mulero, i compta amb la moto que també porta el líder del Mundial Bradl, una Kalex. Però no ha estat fins al quart Gran Premi, Le Mans, que es va veure davant el pilot de Granollers. “Al principi les ganes de fer-ho bé ens van poder. Vam moure la moto amunt i avall i ens vam equivocar. Necessitàvem un test amb urgència i abans de Le Mans Sito va organitzar un test privat a Motorland i els resultats van començar a canviar. En un segon test abans de Montmeló ja vam trobar la posada a punt clara de la moto i els resultats s'han vist al G.P. de Catalunya. Ara sabem que podem ser ràpids i competitius i el que hem de fer és no tocar més la moto i tibar”.

Reivindica que “portava molts anys treballant, intentant-ho i sempre passava alguna cosa i he après molt a hòsties, com quan em vaig quedar a l'atur el 2009. Però vaig tornar amb més ganes que mai. Jo sé que tinc qualitat, però fins que no ets davant no t'ho acabes de creure. Ha costat molt arribar aquí, he de gaudir-ho, però no deixa de ser només un podi i és el meu treball. Estic en un dels millors equips del campionat i és el que he de fer”.

I si toca posar-li la roda al seu germà petit Pol, amb qui comparteix per primer cop graella en Moto 2, ho farà, “però està clar que mai de la vida li posaré la roda al Pol com el Sofuoglu li ha posat al Simón o el que ha fet el Zarco amb Terol. Però si entrant en una cursa ens hem de fer una passada neta però espectacular la farem. El meu germà és el més important de la meua vida, però aquí som professionals” •

universitats americanes. És una sortida força interessant per a aquestes noies, tenint en compte que a l'Estat espanyol la crisi colpeja amb força i els principals clubs no s'estan salvant d'aquest sever cop. Si bé les nostres seleccions i en particular les jugadores catalanes estan en una situació immillorable, molt a prop d'equiparar-se a la dels nois, la situació financera dels clubs no ajuda gaire a què les noies del Segle XXI tinguin un lloc assegurat en un equip d'elit.

En qualsevol cas, el programa, que es va crear ja fa vint anys, ha esdevingut un èxit. Tant és així que a Madrid s'està copiant l'estil de formar cracks que es destil·la entre les quatre parets de la residència Blume. A Palma de Mallorca hi ha un altre programa similar, gestionat per la Federació Balear. Al País Basc va funcionar durant anys un Segle XXI de nois, d'on van sortir Sergio Rodríguez, Fran Vázquez, Saül Blanco o els germans Urtasun, però que va haver de tancar per discrepàncies. A Catalunya està clar que funciona com una maquinària molt ben greixada, una fàbrica de jugadores amb talent i de persones amb valors. Aquesta és la més gran victòria del Segle XXI •